

Advent

ČASOPIS CÍRKVE ADVENTISTŮ
SEDMÉHO DNE

9/2013

Na cestě
za Ježíšem

Přednášky
modlitebního
týdne

Jaký duchovní život prožíváme? Jsme každý den blíže svému Pánu? Nebo náš vztah ustrnul, či se od něho dokonce vzdalujeme?

V přednáškách modlitebního týdne, které právě držíte a jež nesou název „Na cestě za Ježíšem“, bude zaměřena pozornost na oživení a křesťanský život – tedy na to, jak je možné prožívat živý, šťastný a uspokojivý vztah s Bohem. Nevynechejme proto ani jeden den při čtení těchto přednášek, protože mohou oslovit naše srdce.

První sobotu se posadíme před Ježíšem a budeme naslouchat, jak v kázání na hoře radí křesťanům, jak mají žít. Během dalších přednášek budeme s kazatelem Larrym Lichtenwalterem prozkoumávat, kdo vlastně jsme, proč děláme to, co děláme, a proč na tom záleží. Při pohledu na praktické záležitosti křesťanského života – jako je materialismus, sexualita, zábava, mezilidské vztahy, opravdovost a čestnost – se budeme zaměřovat na to, jak Duch svatý dokáže obnovit a oživit ty, kdo jsou ochotni nechat se jím vést. Celé téma o oživení a křesťanském životě završí přednáška, kterou napsala Ellen Whiteová.

Pokud ve svém domově máte malé děti (nebo pokud sami máte rádi hezké příběhy), neměli byste vynechat čtení pro děti při modlitebním týdnu, které napsal Saustin Mfuné.

S přáním Božího požehnání pro chvíle, kdy se jako celosvětová rodina církve budeme setkávat ke studiu a modlitbám během letošního týdne modliteb,

TED N. C. WILSON, PŘEDSEDA GENERÁLNÍ KONFERENCE

Modlitební týden s HopeTV

Sledujte přímé přenosy večerů modlitebního týdne ve vysílání HopeTV od neděle do pátku (3. až 8. listopadu 2013) v 19.00 hodin: shrnutí tématu – povzbuzení – modlitby – on-line společenství.

PRVNÍ SOBOTA

NA CESTĚ ZA JEŽÍŠEM

V loňském roce jsem prožil krásný zážitek, když jsem poprvé v životě šel podél Galilejského jezera. Stál jsem na břehu a sledoval tuto dávnou vodní plochu a zelené kopce, které ji obklopují. Dokázal jsem si snadno představit, jak zde vypadal život před dvěma tisíci lety, když Ježíš chodil po břehu. Představoval jsem si, jak zde stojí v ranním slunci a lidé různého věku, kteří se shromáždili, se snaží dostat co nejlíže.

Ježíš věděl, že zástup je příliš velký a nemůže se vejít na skalnatý břeh. Proto odvedl lidi zpátky k úpatí hory, kde strávil noc modlitbami za své učedníky. Po celonočním modlitebním zápase Ježíš povolal učedníky, „modlil se za ně, dal jim naučení, vložil své žehnající ruce na jejich hlavy a tím je oddělil pro službu evangelia“ (MN 10). Ježíš věděl, že pro učedníky nastává čas, kdy se budou stále více zapojovat do díla, aby v něm byli schopni pokračovat, až bude vzat do nebe. Znal jejich slabé i silné stránky, a „i když se jejich víra tak těžko rodila, opětovali Kristovu lásku. Ježíš v nich viděl muže, kteří se nechají vychovat a připravit pro jeho velké dílo“ (MN 10). Ježíš také věděl, že podobně jako celý izraelský národ, byli i oni oklamáni učením duchovních vůdců o Mesiáši a o jeho poslání. Proto se snažil otevřít jejich oči, aby poznali pravdu.

Zpátky na úpatí hory

Ježíš a jeho učedníci jsou opět na horské stráni. Jsou obklopeni velkým zástupem lidí, kteří dychtivě hledají ve svém životě něco lepšího.

Přišli z Galileje, z celého Judska i Jeruzaléma. Tito lidé se doslechli o výjimečném učiteli a léčiteli a doufali, že právě on snad bude tím dlouho očekávaným Mesiášem, který je konečně osvobodí od Římanů. V myslích si někteří hýčkali představu slávy, moci, bohatství a nádhery svého národa a doufali, že se Ježíš prohlásí za krále. Možná si představovali další dny plné hojnosti a pohody. Poté, co Ježíš vystoupal na úbočí hory, posadil se do hebké zelené trávy. Učedníci cítili, že se stane něco neobvyklého. Semkli se proto těsně kolem něho. Ostatní lidé v zástupu dychtivě očekávali, co Mistr řekne – a netušili, že tím obrátí jejich svět úplně naruby.

Svět obrácený naruby

„Blaze chudým v duchu, neboť jejich je království nebeské,“ začal mluvit Ježíš. „Blaze tichým, neboť oni dostanou zemi za dědictví. Blaze těm, kdo hladovějí a žízní po spravedlnosti, neboť oni budou nasyceni“ (Mt 5,3.5.6). Znamená to snad, že Bůh požehná chudé, tiché, žíznivé a hladové? Podle zákoníků a farizeů rozhodně ne, protože podle nich byli trpící lidé hříšníky, a proto na nich spočívalo prokletí. Tito vůdové učili „naukám, jež jsou jen příkazy lidskými“ (Mt 15,9), které vyvolávaly spoustu následného utrpení, protože lidé se snažili dodržovat bezpočet pravidel, zákonů a předpisů, jež po nich tito falešní učitelé vyžadovali. Ježíš však zdůraznil to nejdůležitější – potvrdil neměnnost Božího zákona a současně podtrhl, že dodržování litery

zákona nestačí. „Neboť pravím vám: Nebude-li vaše spravedlnost o mnoho přesahovat spravedlnost zákoníků a farizeů, jistě nevejdete do království nebeského“ (Mt 5,20).

Představme si, jaký údiv musela tato slova v zástupu vyvolat. Kdo tedy bude moci vejít do nebeského království? Ježíš strhává obal vnějšího chování a odhaluje niterné pohnutky lidského srdce. „Slyšeli jste, že bylo řečeno: ‚Nezcizoložíš.‘ Já však vám pravím, že každý, kdo hledí na ženu chtivě, již s ní zcizoložil ve svém srdci“ (Mt 5,27.28). A Ježíš pokračuje nepříjemnou sondou do problémů s rozvody, přísaháním a násilím a zdůrazňuje skutečnou šlechtnost a lásku k nepřítelům.

Reforma a oživení

Ježíš se snaží reformovat každodenní život svých následovníků. Chce přinést do jejich srdcí nebeské principy, které by je oživily. Nejdůležitější je, jakým způsobem své náboženství prožíváme. Tato zkušenost by měla být na prvním místě – zvláště v době, kdy procházíme závěrečnými dny pozemských dějin. Ellen Whiteová k tomu říká: „Naše úsilí je

neúměrně slabé v porovnání s nebezpečnou dobou, kterou procházíme. Často nás ovlivňují pýcha, požitkářství, vlažnost a bezbožnost, jež nás obklopují. Jen málokdo si uvědomuje, jak je důležité vyhýbat se všemu, co narušuje náš křesťanský život. Při volbě prostředí a situací, které v životě prožíváme, by nejdůležitějším kritériem měl být duchovní prospěch“ (5T 232).

Kristus nám chce být nablízku. Vždyť to byl On, kdo zformoval člověka a oživil ho dechem života. A stále se snaží přetvořit srdce a mysli svého lidu do své vlastní podoby. Doufá, že dokáže oživit své děti vdechnutím nebeského požehnání. Potřebujeme dnes duchovní oživení a reformaci? Ježíšovo kázání na hoře je určeno pro nás, stejně jako pro posluchače před dvěma tisíci lety. Ellen Whiteová napsala: „Každá věta z kázání na hoře je drahokamem z klenotnice pravdy. Zásady vyslovené v tomto kázání platí pro všechny věky a jsou určeny všem lidem. S božskou mocí vyjádřil Kristus svou víru a naději, když označoval jednu skupinu lidí po druhé za blahoslaivené, protože si vypěstovali správné povahové rysy. Každý, kdo vírou žije jako Pán Ježíš – Dárce

života, může dosáhnout cíle, vytčeného v jeho slovech.“ (MN 7)

Jak můžeme prožít oživení?

Náš Spasitel chce naplnit naše srdce, domovy a sbory pokojem a radostí, které vládnou v nebi. Pečlivým studiem jeho kázání, které zaznamenal Matouš v 5., 6. a 7. kapitole, získáme návod pro duchovní oživení a křesťanský život. Je v něm naprosto zřetelně a přímo odhaleno, co znamená být podobný Kristu. Jsou v něm představeny hodnoty, které tvoří základ Božího charakteru a jeho zákona – čestnost, čistota, laskavost, nesobecká láska, šlechtnost a věrnost. Náš pohled zaměřuje výše nad horizont tohoto dočasného a hříšného světa. Nemáme se pachtit po pozemském bohatství, které „ničí mol a rez a zloději je vykopávají a kradou“ (Mt 6,19). Spasitel nás vybízí, abychom si ukládali „poklady v nebi“ (Mt 6,20), jež vydrží věčně. Nemáme také usilovat o získání moci v tomto světě. Ježíš říká: „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích“ (Mt 5,16). Když přichází trápení

a obavy o časné potřeby, Ježíš nás vybízí, abychom se nestrachovali o to, „co budeme jíst, co budeme pít a co si budeme oblékat“. Vždyť náš nebeský Otec přece ví, co potřebujeme. Máme hledat především „jeho království a spravedlnost, a všechno ostatní nám bude přidáno“ (Mt 6,31–33).

Plnohodnotný život křesťana

Jak je poselství kázání na hoře prosté, a přitom hluboké! Jak jednoznačné, a přitom podnětné! Jakým způsobem tedy můžeme prožívat plnohodnotný život křesťana? Tím, že Bohu a jeho království dáme v životě první místo. Tím, že se budeme každý den sytit Písmem (J 6,53–58) a oddělíme si čas k rozhovoru s Bohem. Každodenní sbližování s Bohem četbou Písma a modlitbami nám pomůže vybudovat si neochvějnou důvěru, že On zná pro náš život tu nejlepší cestu. Budeme jej pak chtít následovat, kam nás povede. Budeme chtít sloužit druhým lidem stejně jako Ježíš. Budeme přinášet svému okolí naději a uzdravení. Uvědomíme si také, jak bezvýznamné jsou hodnoty tohoto světa, a to nás povede k vyprávění nádherného příběhu

o spasení. Zároveň s tím pocítíme touhu zvěstovat „poselství tří andělů“ ze Zjevení 14 celému světu. Začneme „věčným evangeliem“ a budeme pokračovat výzvou k uctívání toho, „kdo učinil nebe, zemi, moře i prameny vod“ (Zj 14,6,7).

Apoštol Pavel píše: „Ale jak mohou vzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval?“ (Ř 10,14). Jedním z nejvíce vzrušujících a obohacujících aspektů plnohodnotného života křesťana je přednost sdílet se o Ježíši s ostatními lidmi – ať již našimi slovy, nebo činy. Zkusme během tohoto týdne modliteb trávit čas s Božím slovem a poctivě v něm hledat Boží poselství pro dnešní dobu. Vyčleňme si čas k modlitbám a žádejme Boha o požehnání, které nám chce udělit a jež získáme v plnosti při Kristově brzkém příchodu.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jakého Mesiáše očekávali židé? Jak se jejich očekávání lišilo od našeho dnes, kdy čekáme druhý Kristův příchod?
2. Jakými způsoby se Ježíš snažil změnit myšlení židovského národa? Jakými způsoby se snaží dnes přetvořit nás?
3. Co je základem Božího zákona a jak na něm můžeme stavět?
4. Co znamená prožívat duchovně obnovený křesťanský život? Jak můžeme prožít tuto obnovu?

TED N. C. WILSON,
PŘESEDÁ GENERÁLNÍ KONFERENCE

Použité zkratky knih Ellen Whiteové:

MN Myšlenky o naději

T Testimonies for the Church

NEDEĚLE

ŽIVOT, TO JE PRO MNE KRISTUS

Když měl Albert Einstein pět roků, poprvé spatřil kompas. Zaujala ho jeho střílka. Ať starým přístrojem jakkoli třásl a točil s ním ve snaze nasměrovat střílku novým směrem, ta se vždy vrátila do původního směru a ukazovala na sever. To musí být zázrak, pomyslel si. Einstein rád vyprávěl tento příběh o okamžiku, kdy poprvé vnímal, že za tímto jevem je „něco ukryto“. Na základě této zkušenosti začal tento zvědavý chlapec studovat „ukryté síly“ a stal se významným fyzikem, který mimo

jiné objevil to, co lidé nedokázali spatřit očima – tajuplný vztah mezi energií a hmotou, neviditelné, které určuje to viditelné.

Život s Ježíšem

Pavel považoval život s Ježíšem za zázrak. Neviditelné skutečnosti hrály roli v nejhlubší struktuře jeho života – tam, kde vznikají myšlenky, kde se tvoří hodnoty a rodí rozhodnutí. Neviditelné síly

v hloubi jeho nitra utvářely jeho povahu. Všichni, kteří ho potkávali, viděli, že v jeho životě působí Boží milost. Jak tento proces probíhá? Pavlovo vysvětlení je jasné a jednoduché: „Vždyť nás má ve své moci láska Kristova“ (2K 5,14). Slovo, jež je přeloženo jako „má ve své moci“, znamená také sevřít, obklopit, ovládat a omezovat. Pavel tedy naznačuje, že nás Kristova láska drží v sevření. Toto působení však v žádném případě není statické – je dynamické a mocné.

Život, to je pro mne Kristus

Představte si jízdu raftem ve zpěněných peřejích rozbouřených vod nějaké řeky. Proud řeky vás žene mezi skalními útesy. Nemůžete plout proti proudu, nemůžete se zachytit strmých útesů a vyšplhat na břeh. Proud vás táhne přesně vymezeným směrem. Není možné zastavit, otočit se nebo vystoupit. Musíte divokou jízdu vydržet až do konce. Představte si, že vás obklopuje Kristova láska podobně jako skalní útesy. Nemůžete se odchýlit ani napravo, ani nalevo. Představte si, že vás jeho láska pohání vpřed jako silný proud vodního toku a nemůžete zůstat stát na místě. Taková láska vymezuje celý váš život – všechno, čím jste a co máte. Tato láska určuje priority vašeho života – vede vás vpřed jen jedním směrem. Poskytuje jen jeden zdroj myšlení a jednání. A tím je Ježíš Kristus! Tuto změnu mohou druzí lidé vidět díky tomu, čím jsme se stali – vztah s Ježíšem se projevuje navenek (2K 5,15.17; Fp 2,21; 3,7–14). Jedinou skutečností, na kterou se Pavel zaměřoval – až na jeho životním obzoru nezůstalo nic jiného – byla Kristova láska. Věřícím ve Filipis napsal: „Život, to je pro mne Kristus“ (Fp 1,21). Ježíš pro něj byl „severem“, na který se v každé životní situaci znovu a znovu nasměroval jeho duchovní a morální kompas.

Jako bychom byli beze smyslů

Už jste někdy šli s labradorským retrívrem k vodní hladině? Když se spolu přiblížíte k okrajům jezera či řeky, pes začne skotačit. Když vezmete nějaký klacek a zatočíte s ním nad hlavou, bude okolo vás kroužit a skákat. Je tak trochu „mimo sebe“ –

soustředěný, očekávající a připravený skočit a běžet. Člověk nemusí labradora učit hledat a přinést klacek – má to v krvi. Když hodíte tento klacek, ještě než ho uvidí letět vzduchem, už poběží, aby ho chytil a přinesl. Pavel napsal: „Jestliže jsme si tedy počínali, jako bychom byli beze smyslů, bylo to proto, že to Bůh chtěl“ (2K 5,13; překlad Petřů). Pokud to řekneme jinak, jsme pohlceci, nadšení, radikální, posedlí a beze smyslů – pro Krista. Stejně jako neomylný instinkt vede labradora, i nás vede nezdočná vize a vašeň.

Při bližším zkoumání Pavlova života vidíme, že něco neviditelného a mocného omezovalo to viditelné. Těžce pracoval, několikrát byl uvězněn, podstoupil bití, bičování a kamenování, nekonečné cestování kamenitými cestami, ztroskotal na moři, byl k smrti unavený, prožíval bolesti a bezesné noci, celé dny byl o hladu, v zimě bez oblečení, den a noc strávil v vraku lodi ve vodě. Byl to jeho životní styl, který tvořila víra a věrnost, jeho morální a duchovní rozhodnutí (2K 6,3–10; 11,22–33; Fp 3,7–10). Na pozadí viditelného chování a zkušeností z jeho života zní velmi silně jeho vyznání, že Kristova láska jej vede k tomu, že už nežije jen pro sebe. Poselství evangelia, prioritou Božího díla a úcta k Bohu vynikají v Pavlově myšlení a životě víc než cokoliv jiného. Pro Ježíše je ochoten vykonat cokoliv, zdarma, bez podmínek a limitů, za jakoukoliv cenu.

Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus

Jakým způsobem dokáže Kristova láska proniknout do vnitřního světa myšlení člověka, do jeho pocitů, hodnot a zálib? Jak se Ježíš může stát silou, která člověka tvaruje hluboko uvnitř a proměňuje i jeho vnější každodenní život? Pavlova vnitřní orientace byla úzce propojena s tím, jak v srdci uchopil neviditelnou skutečnost Kristovy smrti a vzkříšení: „Vždyť nás má ve své moci láska Kristova – nás, kteří jsme pochopili, že jeden zemřel za všechny, a že tedy všichni zemřeli; a za všechny zemřel proto, aby ti, kteří jsou naživu, nežili už sami sobě, nýbrž tomu, kdo za ně zemřel i vstal“ (2K 5,14.15). Pavel hovoří o Kristově zástupné

smrti za nás a vyjadřuje, co to znamená pro náš život: Protože Kristus zemřel, i my umíráme. Umíráme sobeckému životu. Umíráme životu zaměřenému na sebe. Umíráme vášním a hříchům, které nás zotročují. Umíráme hodnotám světa a tomu, čeho si svět cení. Umíráme pohodlným zvyklostem našeho každodenního života.

Apoštol Pavel píše: „Nežiji už já, ale žije ve mně Kristus“ (Ga 2,20). Tato neviditelná skutečnost však přináší v životě křesťana viditelné změny: „Kdo je v Kristu, je nové stvoření. Co je staré, pomínulo, hle, je tu nové!“ (2K 5,17). Stáváme se novým stvořením, novými lidmi – uvnitř i navenek. Máme nově nastavené priority. Ztratili jsme zájem o věci, kterých jsme si dříve vážili, a překvapivě si vážíme nových skutečností. Tento obrat je neuvěřitelný, nepochopitelný – a přece skutečný.

Tuto proměnu a obnovu našeho vnitřního světa uskutečňuje milost a moc Ducha svatého (1T 3,3–7; J 3,5–8; 1J 3,9). Ježíš se stává naším výchozím bodem. Od této chvíle žijeme k jeho slávě.

Dělám to zdarma pro Ježíše

Turista, který jednou navštívil misijní stanici a viděl sestru, jak obvazuje otevřené rány malomocných, se s hrůzou odtáhl a zamumlal: „To bych nedokázal dělat – ani za milion dolarů.“ Sestra se usmála a odpověděla: „Ani já bych to nedělala za

milion dolarů. Ale dělám to zdarma pro Ježíše.“ Co bychom měli dělat zdarma pro Ježíše my? Nic? Nebo všechno? Existují nějaké hranice, nějaké podmínky? Proč bychom měli dělat pro Ježíše všechno? Náš život může být jedním velkým zázrakem. Ať pracujeme, nebo jsme na dovolené, ať jsme ve službě, či při odpočinku, Ježíš si přeje působit v našem jádru naší bytosti, aby se stal zdrojem našich myšlenek i činů.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jaký základ života křesťana nám Pavel představuje? Co je v něm nejdůležitější?
2. Můžeme dnes také prožívat zázračné zkušenosti jako Pavel? Jak se to může stát?

LARRY LICHTENWALTER

pracoval více než dvacet let jako kazatel sboru v Berrien Springs ve státě Michigan. Je také dlouholetým učitelem na Andrewsově univerzitě. Spolu se svojí ženou Kathie mají pět synů. Nedávno přijal pověření, aby učil na Středovýchodní univerzitě v libanonském Bejrútu, kde slouží jako děkan Teologické fakulty a vede Institut islámských a arabských studií.

PONDĚLÍ

MYSL FORMOVANÁ KŘÍŽEM

Kříž jako jednoduchý tvar nás provází na mnoha místech – můžeme ho potkat na hřbitově, v kostelech, na rozcestích, ve tvaru kříže jsou však i ocasní křídla letadel, náušnice a dokonce i logo hodinek švýcarské armády. Tyto předměty byly vytvářeny a zformovány do tvaru kříže.

Může být i mysl člověka zformována a vytvářena křížem? To neznamená, že by lidský mozek měl tvar kříže. Jedná se o mysl, která je duchovně a morálně vytvářena smyslem kříže. Takový člověk zaujímá sebeobětující a sebedávající postoj. Následuje Ježíše Krista, který sám sebe zmařil pro jiné, vzal na sebe způsob služebníka, ponížil se a „podstoupil smrt, a to smrt na kříži“ (Fp 2,8).

Život, který formuje kříž

Představme si život člověka, který je formován křížem. Takový člověk volí cestu lásky, smíření a pokoje, sám sebe nesobecky obětuje pro dobro jiných. Představme si „tvarování křížem“ i ve vztahu k jiným. Lidé si prokazují lásku, spolupracují v jednotě a pro jeden cíl, pokorně se vzájemně podřizují jeden druhému a myslí na jiné a na jejich dobro dříve než na sebe.

Apoštol Pavel píše: „Ať je mezi vámi takové smýšlení, jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2,5). V posvátné úctě stojíme před Kristem a slyšíme jeho pozvání, abychom se řídili jeho příkladem. Ježíš, jenž zemřel na kříži, chce do našeho srdce přinést oživení. Chce nás proměnit, chce proměnit náš vztah k němu i k druhým lidem. Tvarování křížem je v našem životě nejzákladnější a neviditelná

proměna, která stojí za vším viditelným v našem jednání s druhými.

Život lidí ve společnosti (ve které také žijeme) je plný sobectví, soupeření, závisti, nepřátelství a různých forem násilí. Tyto faktory a vlastnosti utvářejí naše životy – v manželství, na pracovišti, v církvi, se sourozenci, ve světě. Stojíme jeden proti druhému i proti Bohu a prožíváme „velký spor“ na půdě našich srdcí. Tento zápas odhaluje způsob našeho myšlení. Je nastavení naší mysli soupeřivé a zaměřené pouze na sebe? Chceme se řídit pouze podle svých představ? Chceme vítězit, i když to znamená ztratit pokoj, lásku či spolupráci? Ve společnosti i v našich životech je standardem, že jsme zaměřeni sami na sebe – kdykoliv a kdekoliv. Chceme ovládat druhé – jejich životy i myšlení. Nejsou stanoveny žádné „hranice neútočení“ a nikdo není uchráněn před těmito vlivy. Tento začarovaný kruh našich životů dokáže prolomit jedině mysl, kterou formuje kříž.

Kristova mysl

Pavel v Listu Filipským odhaluje principy vztahu mezi Ježíšem, Bohem a ztracenými lidmi. Kristus, přestože byl Bohem, se rozhodl nelpět na svých božských výsadách a právech, které mohl využívat k vlastnímu prospěchu, nýbrž sám sebe zmařil a nechal se přibít na kříž (Fp 2,6–8).

Kristův plán „křížové cesty“ byl připraven od počátku světa (Zj 13,8). Ježíš ve svém životě i smrti jednal podle vůle svého Otce. Kristova oběť na kříži byla činem, který ukazoval na jeho podřizení se Bohu. Otec, Syn a kříž jsou spojeni. Jediný způsob,

kterým se Bůh představuje lidem, je Kristův kříž. Mysl formovaná křížem je kvalitou Božího charakteru. V Janovu evangeliu je napsáno: „Kdo vidí mne, vidí mého Otce“ (14,9).

Tento „velký příběh“ píše Pavel do situace, kdy křesťané ve Filipis mezi sebou soupeří. Jejich služba je zaměřena na ně samé, a proto tak vyniká sebeobětující a sebedávající postoj Krista. Soupeření a spory ohrožovaly jednotu církve. Jediné, co mohlo obnovit pokoj v jejich napjatých vztazích, byly postoje a činy, jež zrcadlí Ježíše Krista. Proto je Pavel vyzval: „Budte stejné mysli, mějte stejnou lásku, buďte jedné duše, jednoho smýšlení, v ničem se nedejte ovládat ctižádostí ani ješitností, nýbrž v pokoře pokládejte jeden druhého za přednějšího než sebe; každý ať má na mysli to, co slouží druhým, ne jen jemu. Necht' je mezi vámi také své smýšlení, jako v Kristu Ježíši“ (Fp 2,2–5).

Pavel dobře věděl, co žádá. Setkání s Ježíšem na cestě do Damašku ho změnilo. Prožil zážitek milosti, který ho přivedl k obrácení. Byla to dramatická a zásadní změna, která se dotkla všech oblastí jeho života. Dříve býval tvrdohlavým, pyšným a sobeckým člověkem. Byl arogantní, agresivní, měl vyhraněné názory, zastrašoval jiné, byl nemilosrdný, nenávistný, nedokázal odpouštět, trestal a používal násilí (1Tm 1,13; Sk 8,3; 22,4.5).

Moc kříže

Pak se však Pavel setkal s Ježíšem – tím, který nelpěl na svých právech, ale sám sebe zmařil, ponížil se a byl ukřižován – i za něj, pyšného, tvrdého, sobeckého a násilnického pronásledovatele. Toto poznání Pavlem hluboce otrásl. V jeho myšlení i životě se stal tím nejdůležitějším Ježíš Kristus. Pavel chtěl svým životem i službou vyprávět „příběh kříže“. V 2. listu Korintským 4,10.11 píše: „Stále nosíme na sobě znamení Ježíšovy smrti, aby i život Ježíšův byl na nás zjeven. Vždyť my, pokud žijeme, jsme pro Ježíše stále vydáváni na smrt, aby byl na našem smrtelném těle zjeven i Ježíšův život.“

Náš křesťanský život má být proměněn a má představovat Krista. Pavel v Listu Galatským 2,20 vyznává: „...nežiji už já, ale žije ve mně Kristus.“

Ježíš nás chce formovat. Prožívat duchovní život znamená, že příběh kříže budeme vnímat takovým způsobem, který promění celý náš život do podoby Krista. Bude to život naplněný sebeobětující láskou, v níž se moc projeví slabostí, ve které si zvolíme cestu pokoje, smíření a jednoty v lásce.

Podobat se Kristu

Karel a jeho manželka se neustále hádali. Cítil se stále víc zraněný a na její slova a jednání reagoval ublíženě a nenávistně. Srdce měl plné hořkosti a hněvu. Jeho láska už téměř zmizela. Jednoho dne však hluboko v srdci vnímal Boží působení: Karle, kdyby byl můj Syn ženatý s tvou manželkou, pak by nic z toho, co udělala, nemohlo způsobit, že by ji miloval méně. Nic by mu nedokázalo zabránit, aby jí odpustil, aby jí sloužil a dával jí přednost. Položil by za ni svůj život stejně, jak to udělal na Golgotě.

Zkusme si představit, jaký dopad může mít mysl, kterou formuje kříž, v našem každodenním životě. Co všechno by se mohlo změnit v našich vztazích. Naše srdce jsou významným bojištěm v zápasu velkého sporu. Rozhodujeme se, kterou cestu si zvolíme. Umožníme Kristu ovládat naše myšlenky, reakce a jednání s druhými lidmi? Zvolíme si cestu, v níž nemá místo soupeření? Prožijeme smíření? Jsme ochotni zřít se své vlastní cesty ve prospěch Ježíše a lidí okolo nás?

Mysl zformovanou křížem nemůžeme získat vlastním úsilím. Jedině Duch Kristův dokáže nasměrovat a zmocnit naše srdce k lásce, pokoji, trpělivosti, sebeovládání a nesobeckosti (Ga 5,16–18.22–24). Stejně jako v případě apoštola Pavla začíná toto dílo v okamžiku, kdy se nás zmocní příběh o kříži a naši mysl začne formovat Ježíš. Život formovaný křížem můžeme prožívat jedinečně v moci Ducha svatého.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. V čem leží skutečná podstata soupeření?
2. Co konkrétně v našich životech znamená „mysl formovaná křížem“?
3. Jakými konkrétními způsoby můžeme spolupracovat s Duchem svatým, aby nás Kristus mohl formovat ke svému obrazu?

 ÚTERÝ

O ČEM PŘEMÝŠLÍM?

To není obyčejný šachista, který sleduje šachovnici a připravuje si další tah. Stejně jako u všech exponátů výstavy Bodies, která zobrazuje anatomický průřez člověkem, byla jeho kůže odstraněna, aby byly vidět svaly, šlachy a vazy. Na zádech mu byly odstraněny i svaly, aby byly odhaleny nervy a mícha. Stejně tak byla odstraněna lebka, aby byl viditelný mozek. Je tedy možné sledovat páteř už od mozkového kmene až k bedernímu obratli, kde se z míchy rozvětvují nervy, které vedou do nohou. Je možné vidět mozkovou plenu, krční tepny a další nervová rozbočení vedoucí do dalších částí těla. Mozek je bezprostředně propojen se všemi částmi těla. To mozek hraje šachy a ovládá všechny části těla.

Tento neživý šachista zdůrazňuje nevyhnutelnou pravdu – lidské bytosti jsou víc než jen pouhé tělo a mozek.

Z fyziologického hlediska je mozek klíčový pro lidskou existenci a identitu. Je obtížné si představit, že mozek – který váží necelý kilogram a půl a obsahuje téměř 100 miliard neuronů, dokáže každý den zpracovat asi 70 tisíc myšlenek, reguluje 103 tisíc úderů srdce, 23 tisíc nadechnutí a řídí více než 600 svalů – také současně hraje klíčovou roli při tvorbě naší povahy a životních hodnot. Mozek ukrývá utajený myšlenkový svět, který nedokáže odhalit žádná výstava těla – svět sebeuvědomění, intelektu, uvažování, představitivosti, emocí, hodnot, tužeb, mravního rozlišování, duchovnosti, předsvědčení, vůle, osobnosti a povahy.

Budte moudří v dobru a nezkušení ve zlu

Písmo tento skrytý svět myšlení zahrnuje do svého obrazu proměněného života: „Nepřizpůsobte se tomuto věku, nýbrž proměňte se obnovou své mysli, abyste mohli rozpoznat, co je vůle Boží, co je dobré, Bohu milé a dokonalé“ (Ř 12,2; srov. Ef 4,23). Obnova znamená, že proměníme svůj život navzdory všem tlakům našeho současného světa. V úvodních pasážích Listu Římanům Pavel sleduje zavádějící spirálu myšlení, které vedlo k morálnímu úpadku a k odmítnutí Boha (Ř 1,18–32). Existuje však naděje. Morální úpadek lze zvrátit tak, že své životy budeme naplňovat tím, co je důležité pro Boha, tedy co je dobré, přijatelné a morálně i duchovně dokonalé. To znamená, že rozsah morálních a duchovních hodnot a činů určuje výsledek našeho odporu proti satanovi: „Mám z vás proto radost a přeji si, abyste byli moudří v dobru a nezkušení ve zlu“ (Ř 16,19). Pavel nám představuje princip morální nevinnosti. Nikde jinde v Bibli nenajdeme jasnější pohled na principy ovládání naší mysli. Duchovní oživení a proměněný život se propojují v našem ukrytém světě myšlení.

„Knihovna“ našich vzpomínek

Firma Apple používá pro displej z tekutých krystalů název Retina. Vyznačuje se vysokou hustotou zobrazovacích bodů (pixelů), což přináší nejlepší možný vizuální zážitek. Avšak žádný dokonalý displej se nevyrovná fenoménu lidské

mysli, která zobrazuje realitu v našem vědomí. Tkáň našeho mozku zaznamenává a uchovává miliardy různých vzpomínek: zvuk šepotu, který jsme zaslechli před 30 léty, nenávisť, již jsme pocítovali někdy v dětství, potěšení, které jsme nikdy neprožili jinak než v představách, přesný tlak prstu na strunu, křivku rtů, panorama hor, matematickou rovnici, vůni zahrady, tvar stébla trávy, obsah všech přečtených knih a sledovaných filmů, hesla na reklamních billboardech, melodie z rádia, zpěv hymny, vyslovené modlitby... V naší mysli je toho zaznamenáno mnoho. Je to živá „knihovna“. Velmi důležité však je, že souhrn všeho, co jsme kdy do naší mysli uložili, z nás dělá ty lidi, kterými jsme nyní i kterými se staneme v budoucnosti. Nedokážeme plně pochopit a vysvětlit, jak se tato obrovská živá „knihovna“ proměňuje v každodenní chování, ale víme, že v průběhu let svého života se stále více stáváme zajatci této své „knihovny“. Když jednou do archivu naší mysli uložíme obrazy, zkušenosti nebo myšlenky, není možné použít žádné tlačítko „vymazat“.

Obnovujte ducha své mysli

Apoštol Pavel vyjádřil své varování v této oblasti velmi plasticky: „Nenechte se formovat tímto světem – raději se nechte proměňovat obnovou své mysli, abyste dokázali poznat, co je Boží vůle – co je dobré, náležité a dokonalé“ (Ř 12,2; B21). Pavel nás upozorňuje, že společnost a naše okolí nás formuje a ovlivňuje naše myšlení, povahy i chování. Zmiňuje se o mocném vlivu sociálních skupin, kulturních norem, institucí, světonázorů, médií, zábavy, hudby, módy, sportu a tradic. Když Pavel staví do protikladu tlak současného světa s duchovní obnovou naší mysli, vybízí nás, abychom svůj duchovní život prožívali s Bohem, a ne s tímto světem. Když se setkáme s Kristem a odevzdáme mu svůj život, začneme myslet novým způsobem a získáme schopnost zbavit se dřívějšího způsobu myšlení. Budou se z nás stávat noví lidé s novými touhami a hodnotami (2K 5,17). Vybízí nás, abychom obnovili „ducha své mysli“ (Ef 4,23; B21; Ř 12,2; viz 1K 2,12–14; Ef 1,18.19).

Výsledkem působení Božího slova v našich životech bude růst našich schopností řešit morální otázky (Žd 5,14). Celý svůj život zaměříme na Krista (Fp 1,21). Jeho cesta kříže se stane naší cestou (Fp 2,1–8; 1K 2,16). V růstu nám bude příkladem Kristus, který stále naplňoval svoji mysl Písmem a usiloval o to, co bylo čisté a příjemné Otci a prospěšné jiným lidem (L 2,40).

S pohledem upřeným na Ježíše

Apoštol Pavel zdůrazňuje, že důležitější je zaměřovat své myšlení na duchovní záležitosti než na to, co je tělesné (Ř 8,5–8). Musíme dovolit Kristu, aby naplňoval naše myšlení (Ko 3,1.2). Tím, že budeme hledět na Ježíše, budeme se mu svým myšlením stále více podobat (2K 3,18; Žd 12,1–3). Pokud to řekneme jednoduše, některé věci je lepší neslyšet, nevidět, nečíst, nezkoušet, nevyslovit, nenavštívit, nepředstavovat si a nepoznat. Naše „myšlenky musíme spoutat, omezit a nedovolit jim, aby se zabývaly věcmi, které nám pouze oslabí a znečistí duši“ (Ellen Whiteová, Sons and Daughters of God, 107). Toho můžeme dosáhnout jen tím, že naši mysl zaměříme na Ježíše Krista (Ř 8,5–8) a pravidelně ji budeme obnovovat studiem Božího myšlení a vůle zjevenými v Písmu svatém (Ř 12,02; Ž 1,2; 119,9–16.99).

Správce vlastního myšlení

Nelze uniknout vlivu okolního světa, a proto jsme pověřeni, abychom se stali správci vlastního myšlení. Existuje rozdíl mezi tím, co přináší proud života, a tím, co se rozhodneme vidět a prožít. Nemáme se přizpůsobovat. „Přestaňte napodobovat zvyky a způsoby ostatního světa a změňte celé svoje smýšlení, abyste byli schopni rozeznat, co je v souladu s Boží vůlí, co je tedy správné, dokonalé a jemu milé“ (Ř 12,2; SNC).

V době, kdy veškeré myšlení a představy lidí byly trvale a absolutně špatné, Henoch obnovoval svůj myšlenkový svět v Boží svaté přítomnosti. Josef „všude kolem viděl neřest a slyšel nemorální řeči, avšak jednal, jako by neviděl a neslyšel.

Nedovolil svým myšlenkám zabývat se zakázanými tématy“ (Ellen Whiteová, Na úsvitu dějin, 99). Oba tyto mužové zvyšovali svoji morální citlivost a rozšiřovali svůj duchovní vliv, protože byli správci svých myslí pro Boha. Když se díváme na svůj myšlenkový svět, Ježíš nás vybízí, abychom se poctivě zeptali sami sebe: O čem přemýšlím?

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Kterými obrazy a myšlenkami plníme každý den svou mysl?
2. Zabýváme se většinou tím, co je čisté a dobré, nebo tím, co je porušené a zlé?
3. Co můžeme udělat pro to, abychom se stali lepšími správci své mysli?

STŘEDA

PROŽÍVÁNÍ PLNOSTI ŽIVOTA

Jeden muž se v kalifornském Long Beach zastavil v KFC, aby si vyzvedl objednanou krabici s kuřecími kousky. Byla s ním mladá žena. Majitel obchodu mu nevědomě podal krabici, kterou používal jako kamufláž pro přepravu tržby do banky. Muž vzal krabici a spolu se ženou odjeli. Když se zastavili v parku, aby snědli jídlo, místo kuřete objevili v krabici téměř 3 tisíce dolarů. Muži došlo, že jde o omyl. Šel proto zpátky do KFC a vrátil majiteli krabici s penězi. Majitel byl poctivostí onoho muže nadšený. Navrhl mu: „Dovolte mi zavolat do místních novin, aby s vámi udělali rozhovor. Jste ten nejčestnější člověk ve městě.“

Muž mu však odpověděl: „Prosím vás, nedělejte to!“

„Proč bych to neměl udělat?“

„Víte, já jsem ženatý a tato dáma, která je se mnou, není moje manželka!“

Byl čestný a zároveň nečestný. Byl pravdivý? Vůbec ne, protože povahová bezúhonnost nemůže být rozdělena. Integrita znamená bezúhonnost, vnitřní jednotu a je opakem pokrytectví. Integritu můžeme definovat jako stav celistvosti, nedělitelnosti

a opravdovosti. Původně pochází tento pojem z matematické oblasti, ale používá se i v rámci etiky. Zde integrita znamená pravdivost a soulad myšlenek, slov a činů člověka. To znamená být člověkem, který dělá to, o čem mluví. Je pravdivý – jeho slova a činy jsou v souladu.

Mluvme pravdu

V Písmu je spojováno duchovní oživení v srdci s pravdivostí: „Obnovte se duchovním smýšlením, oblečte nové lidství, stvořené k Božímu obrazu ve spravedlnosti a svatosti pravdy. Proto zanechte lži a ,mluvte pravdu každý se svým bližním, vždyť jste údy téhož těla“ (Ef 4,23–25; viz Ko 3,9.10). S novou identitou, kterou získáváme při obrácení v Kristu, je spojena i bezúhonnost. Pavel v textu vybízí čtenáře, aby zanechali lži a mluvili pravdu. Pravdivá řeč znamená, že naše slova a jednání nejsou v rozporu. Podporujeme proto pravdivost v našich vztazích, je totiž základem vzájemné důvěry. Pravdivost také odráží spravedlnost a svatost (Ef 4,24). „Svatost pravdy“ pozvedá náš „morální zrak“ od

věrouky a teologie k samotnému Bohu, který jediný je svatý (Zj 15,4).

Prožijeme pravdu

„Co je pravda?“ zeptal se Pilát Ježíše. Je to pozoruhodná otázka, možná nejdůležitější v celé Bibli (J 8,38). Tato otázka totiž odhaluje náš pohled na svět. Míří na jádro člověka jako morální bytosti. Souvisí s ní další otázka: „Jsem pravdivý a upřímný člověk?“

Ještě mnohem dříve, než Pilát vyslovil svoji otázku, Ježíš prohlásil: „Já jsem ta cesta, pravda a život“ (J 14,6). To je odvážné vyjádření. Ježíš se ztotožňuje s pravdou, je jeho přirozeností. V tomto kontextu je tedy možné říci, že pravda je osobou! Z toho pak vyplývá, že pravda je osobní. Pravda není abstraktní, není pouhou naukou. V prvé řadě je pravda otázkou povahy a projevuje se jednáním nebo slovy člověka. Ježíšovo učení je pravdivé, protože ho prožíval ve svém životě, protože prakticky ukazuje, kým Kristus je. Pravda nás tedy vede do osobního vztahu se samotným zdrojem pravdivého života – Ježíšem Kristem. Ježíš jako zdroj pravdy se nám věnuje osobně. Vede nás k prožívání pravdivosti – tedy abychom byli pravdiví a jednali pravdivě. Ježíš nám v tom je příkladem, dává nám naději, odvalu a sílu, abychom mohli být opravdoví ve světě plném klamu a iluzí. Pravda od nás vyžaduje, abychom si položili otázku o vlastní vnitřní morální bezúhonnosti: Jsem pravdivým a vnitřně čestným člověkem?

Následujeme pravdu

Kniha Zjevení popisuje Boží lid doby konce jako bezúhonné věřící, kteří zůstali pravdiví i v situacích, kdy byl ohrožen jejich majetek nebo štěstí. „Z jejich úst nikdo neuslyšel lež; jsou bez úhony“ (Zj 14,5). Janovo vidění rezonuje s knihou Sofonjáš, kde je napsáno: „Pozůstatek Izraele se již nebude dopouštět bezpráví a mluvit lživě, v jejich ústech se nenajde jazyk lstivý“ (Sf 3,13). Ti, kdo zakusili obnovující moc Beránkovy krve, zrcadlí Kristovu pravdivost slov a činů – protože On nese jméno Věrný a Pravý (Zj 19,11; 3,14). Boží lid přemýšlí

stejně jako Kristus (Zj 7,1–14; 14,1–5). Rozdíl mezi mocnostmi temnoty a následovníky Beránka leží v protikladu mezi klamem a pravdou – tedy v tom, co vychází z úst (Zj 12,15,16; 13,5,6; 16,13,14; 14,5). Do svatého města budou moci vstoupit pouze pravdiví lidé (Zj 21,27; 22,14,15). Vně pak zůstanou ti, kteří si „libují ve lži“ (Zj 22,15; též Zj 22,11; 21,8,17; 2Te 2,7–13; J 3,19–21). Lidé, kteří milují lež, následují „otce lži“ (J 8,44).

My však chceme následovat Ježíše Krista. Svoji oddanost pravdě prokazujeme našimi slovy a činy. Chceme se stát pravdivými lidmi. Pravdivost v tomto svedeném světě sahá hlouběji než věrouka, týká se každé oblasti našeho života. Naše přesvědčení je neoddělitelně spojeno s naším morálním jednáním.

Pravda a oživení

Písmo několikrát spojuje pravdivost s duchovním oživením. Je to proto, že základem opravdových vztahů je důvěra. Vzájemné společenství stojí na otevřenosti a čestnosti. Falešní lidé nedokážou vytvořit žádné skutečné společenství. Nečestnost vůči jiným nás činí nevěrohodnými. Jsme povoláni k opravdovosti, a tedy k vytváření a udržování přátelských vztahů s našimi manželskými partnery, sourozenci, kolegy, kamarády i těmi, které v životě potkáváme. Můžeme se podívat druhým do očí bez pocitu zahanbení a viny. Můžeme být sami sebou pro jiné i pro Boha. Opravdovost nám umožňuje dívat se na sebe reálně. A umožní nám, abychom se podívali do očí i našemu Spasiteli (Zj 1,14; 2,18; 5,6; 6,16; 19,12; 20,11). Neexistují žádné výjimky či odstupňování pravdivosti. „Bůh žádá, aby se jeho lid vyznačoval pravdomluvností, a to dokonce i v těch nejtěžších zkouškách.“ (Ellen Whiteová, Na úsvitu dějin, 321)

Znáte příběh o tom, jak Betsie ten Boomová řekla gestapu, kde přesně jsou v jejich domě ukryti uprchlí Židé? Jednou se nečekaně ozvalo bušení na dveře, které vyvolalo hrůzu u všech, kdo seděli u večere kolem stolu. Všechno měli dokonale nacvičené. Když Corrie, Betsina sestra, zamířila ke dveřím, ostatní

rychle odsunuli velký stůl, zvedli koberec, otevřeli padací dveře a rychle sestoupili do tmy. V okamžiku, kdy gestapáci vstoupili do místnosti, Betsie stála u stolu spolu se svým otcem. Když pečlivě prohlédli celý prostor domu a nikoho nenašli, velitel přikázal, aby mu řekli, kde Židy ukrývají.

„Vím, že jsou tady. Nelžete mi!“

Po delší chvíli napjatého ticha Betsie nakonec prolesla: „Jsou pod stolem.“

Když to slyšela Corrie, málem dostala infarkt. Velitel však na tato slova nereagoval a zeptal se znovu:

„Nedělej si ze mě legraci! Kde jsou?“

„Jsou pod stolem,“ opakovala znovu. Velitel se ušklíbl a odkráčel pryč.

Corrie později kárala svoji sestru: „Proč jsi jim říkala, že se ukrývají pod stolem? Málem jsi všechno prozradila.“ Ale Betsie byla neoblomná. Rozhodla se být pravdivá, protože jen tak zrcadlila Krista. Důvěřovala mu bez ohledu na to, jaké to přinese následky. Vždycky říkala pravdu. Bylo zvláštní, že když říkala pravdu veliteli gestapa, Bůh tuto pravdu použil k tomu, aby zmátl jeho myšlení.

Pokud bude Ježíš výchozím bodem našeho života a identity, pak budeme opravdoví. Povahová bezúhonnost v hloubi našeho srdce bude odhalovat naše spojení s Kristem. Budeme pravdivými lidmi, nikoliv jen lidmi, kteří znají pravdu. „Pojďte, děti, dejte na mne, chci vás vyučovat účtě k Bohu. Jak si má počínat člověk, který má rád život a jeho dary? Ať si dává pozor na svůj jazyk, mluví vždy pravdu a ne-rozsévá zlo“ (Ž 34,12–14; SNC).

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Jak bys reagoval, kdybys někde našel velkou hotovost? Co by hrálo roli ve tvém rozhodování?
2. Jsou pravdivost a povahová bezúhonnost opravdu tak důležité? Jak s tím souvisí to, že jsme všichni hříšníci, kteří jsou spaseni Boží milostí?
3. Proč jsou pravdivost a opravdovost tak důležité pro lid doby konce?
4. Proč se Ježíš ztotožnil s pravdou? Jak můžeme tuto pravdu předávat světu, který je ovlivněn relativizmem?

ČTVRTEK

KOLIK TO BUDE STÁT?

„Když se vydával na cestu, přiběhl k němu nějaký člověk a poklekl před ním a ptal se ho: ‚Mistře dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?‘ Ježíš mu řekl: ‚Proč mi říkáš dobrý? Nikdo není dobrý, jedině Bůh. Příkázání znáš: Nezabiješ, nezcizoložíš, nebudeš krást, nevydáš křivé svědectví, nebudeš podvádět, cti svého otce i svou matku!‘ On mu na to řekl: ‚Mistře, to všechno jsem dodržoval od svého mládí.‘ Ježíš na něj s láskou pohleděl a řekl: ‚Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!‘ On po těch slovech svěsil hlavu a smuten odešel, neboť měl mnoho majetku.“ (Mk 10,17–22)

Zájemce o kariéru v zaměstnání: pohledný, bohatý mladý muž, rád se baví, miluje cestování, má důstojnickou hodnost.

Nabídka zaměstnání: misionář, který má šířit evangelium ve střední Africe; musí být připraven na strádání, nemoci a možná i mučednickou smrt.

Jen Bůh dokázal tyto dva „inzeráty“ spojit a vytvořit z nich životní příběh Jamese Hanningtona, prvního anglikánského biskupa východní rovníkové Afriky. Přestože jiní misionáři sloužili delší dobu a jsou známější než on, zástupci Církevní misijní společnosti (CMS, Church Missionary Society) o něm napsali: „Biskup Hannington vykonal pro Afriku více svojí smrtí než svým životem.“

Jednoho dne tento bohatý Brit prožil osobní obrácení a začal se zajímat o záchranu lidí víc než o získávání peněz. Vražda dvou misionářů Církevní misijní společnosti na břehu Viktoriina jezera se

stala pro Hanningtona výzvou. V roce 1882 vedl evangelizační tým do divočiny Ugandy, kde obávaný král Mwanga přikázal, aby byl zavražděn. Dne 29. října 1885 byl Hannington smrtelně zraněn. Poté, co po několika týdnech dorazila do Anglie zpráva o jeho smrti, přihlásilo se 50 mužů, jež inspiroval život Hanningtona, jako dobrovolníci pro službu v Africe. Kdo nebo co inspiruje nás, abychom sloužili Ježíši?

Radikální láska

Už před staletími jiný energický a bohatý mladý muž, který se zajímal o duchovní záležitosti, vnímal Ježíšovu lásku prokazovanou nejslabším a zareagoval na ni. Chtěl se podobat Ježíši, chtěl být laskavý a starostlivý. Ježíšova láska ho dojala natolik, že za ním doslova přiběhl, vrhnul se mu k nohám a zeptal se ho: „Mistré dobrý, co mám dělat, abych měl podíl na věčném životě?“ (Mk 10,17). Jeho otázka se sice zabývá spasením, ale Ježíš přesouvá její smysl k jeho skutečnému problému: „Jedno ti schází. Jdi, prodej všechno, co máš, rozdej chudým a budeš mít poklad v nebi; pak přijď a následuj mne!“ (Mk 10,21). Ježíš chtěl, aby si uvědomil, že je závislý na svém majetku.

Ježíš tohoto mladého muže miloval. Viděl v něm pomocníka, kterého potřeboval. Kdyby ho následoval, mohl se stát jeho spolupracovníkem při získávání lidí. Toužil po tom, aby se tento mladý muž stal zrcadlem, které by odráželo milosrdenství a laskavost nebeského Otce. Také my jsme vybízeni k něčemu skutečně přelomovému: k radikální lásce. Bůh je ve své lásce radikální. On miloval náš svět (nás) natolik, že za něj dal sám sebe (J 3,16). Když Bůh plánoval investici do vykoupení našich životů pro věčnost, nikdy se neptal: „Kolik můžeme ušetřit?“, ale položil otázku: „Kolik to bude stát?“ Bůh dal svého Syna. Dal to nejlepší z celého nebe. A stále poskytuje všechno nejlepší, co může nebe poskytnout – Ducha svatého, který nás oslovuje a vybízí nás, abychom spolupracovali s Bohem při záchraně lidí. Když apoštol Pavel chtěl povzbudit korintské křesťany k radikální lásce, napsal: „Znáte přece štedrost našeho Pána Ježíše Krista: byl

bohatý, ale pro vás se stal chudým, abyste vy jeho chudobou zbohatli“ (2K 8,9).

Později se Pavel svěřuje s tím, jak projevoval radikální lásku ve svém životě on: „Já velmi rád vynaložím všechno, ano vydám i sám sebe pro vaše duše“ (2K 12,15). V jeho životě to znamenalo mnoho práce, věznění, bití, ohrožení života, kamenování, ztroskotání na moři, vyčerpávající a nebezpečné cestování, bezesné noci, hlad a žízeň, zimu a nepřízeň počasí, každodenní starosti o sbory, slabost, pokušení a pády (2K 11,23–31). Když evangelium zapustí kořeny v našich životech, Boží láska se stane motivem, který bude formovat, vyučovat a definovat naše životní rozhodnutí a nasměrování. Bude se v nás projevovat Kristovo myšlení. Stejně jako Ježíš se rádi staneme chudými, abychom obohatili životy druhých – nejen své přátele a rodiny, ale i lidi nesympatické či vyloučené ze společnosti. Nebudeme se ptát: „Kolik mohu ušetřit?“, ale spíše: „Kolik je zapotřebí?“ Čím více budeme vnímat potřeby světa, tím více budeme chtít ve jménu Ježíše dávat.

John Wesley (1703–1791) si šel jednou v zimě nakoupit do svého bytu nějaké drobnosti. Poté, co si koupil malé obrazy, přišla ke dveřím jeho bytu pokojská. Wesley si všiml, že byla oblečená pouze do slabých šatů, které ji nedokázaly zahřát. Sáhl do kapes, aby jí dal nějaké peníze na zakoupení kabátu, ale zjistil, že mu zbylo jen pár drobných. Napadlo ho, že by Boha nepotěšilo, jak utratil své peníze. Položil si otázku: Co mi řekne můj Mistr? Jsem opravdu dobrý a věrný služebník?

Bylo něco špatného na tom, že si Wesley koupil několik obrazů, aby si vyzdobil stěny svého pokoje? Samozřejmě že ne. Avšak pohled na ženu v zimě bez kabátu mu připomněl, že tato výzdoba byla zbytečná.

Proměna perspektivy

Náš pohled na majetek se radikálně změní, když začneme vidět potřeby druhých ve světě a šíři Božího vykupitelského díla pro ztracené, trpící a chudé. Jakmile dostaneme odvahu vnímat potřeby lidí kolem sebe, Kristus změní naše přemýšlení. Začneme se více zabývat tím, jestli bychom řadu věcí

v našem životě neměli vnímat spíše jako luxus než nezbytnou nutnost.

Wesley ve svém slavném kázání o spravování peněz řekl, že je nutné, aby Boží lid pochopil, jak má užívat peníze k Boží slávě. Nabídl tři jednoduchá pravidla, kterými se rozhodl řídit svůj vlastní život: Získej tolik, kolik můžeš. Ušetři tolik, kolik dokážeš. Dej všechno, co můžeš dát. Pracujme s myšlenkou, že Bůh nám dává nadbytek, a proto už nemůžeme získat víc, ale můžeme víc dát. Wesley si stanovil hranice svého životního stylu. Omezil svoje každoroční výdaje, aby mohl žít skromně, a zbytek daroval.

Wesley měl jednou roční příjem ve výši asi 160 tisíc dnešních dolarů. Přitom na běžnou spotřebu potřeboval zhruba 20 tisíc dolarů. Zůstala mu tedy částka přibližně 140 tisíc dolarů, které mohl rozdat. Písmo říká, že Bůh chce z našeho dostatku naplnovat potřeby druhých (2K 8,14). Nejde však pouze o naše peníze, ale o nás samotné – o náš čas, naše

schopnosti, energii, náš vliv a příležitosti – tedy všechno, co máme k dispozici.

Pán Bůh se o nás postará. Znásobuje také to, co věnujeme jemu a druhým lidem. Měli bychom se sami sebe ptát: Proč bych neměl dát víc a udělat víc? Pokud chceme Boha zrcadlit ve svém životě, měli bychom si připomínat, že Bůh tak miloval svět, že za nás dal svého Syna.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. V dnešní přednášce jsou zmíněni čtyři lidé – James Hannington, bohatý mladý muž, apoštol Pavel a John Wesley. Která z těchto osobností je pro vás vzorem a proč?
2. Vypracujte si seznam nejméně tří duchovních a materiálních potřeb, které vnímáte v okolí svého sboru a bydliště jako potřebné. Několika větami také načrtněte plán, jak by bylo možné tyto potřeby naplnit.

PÁTEK

ŽIVOT VE SVĚTLE

„Jako milované děti následujte Božího příkladu a žijte v lásce, tak jako Kristus miloval nás a sám sebe dal za nás jako dar a oběť, jejíž vůně je Bohu milá. O smilstvu, jakékoliv nezářivosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. Věst sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky! Dobře si pamatujte, že žádný smilník, prostopášník ani lakomec, jehož bohem jsou peníze, nemá podíl v království Kristovu a Božím. Nenechte se od nikoho svěst prázdnými slovy, aby vás nestihl Boží hněv jako ty, kdo ho neposlouchají. Proto s nimi nemějte nic společného. I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. O tom, co oni dělají potají, je odporné i jen mluvit. Když se však ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete, abyste si nepočínali jako nemoudří, ale jako moudří; nepromarněte tento čas, neboť nastaly dny zlé. Proto nebudte nerozumní, ale hleďte pochopit, co je vůle Páně.“ (Ef 5,1–17)

Benjamin Franklin chtěl přesvědčit občany Filadelfie, aby zřídili noční osvětlení města. Měl k tomu dobré důvody: noční osvětlení pomůže

snížit kriminalitu a umožní různé večerní aktivity. Přestože svůj návrh předkládal velmi přesvědčivě, u lidí neuspěl. Franklin se rozhodl svým sousedům předvést, jak užitečné může být pouhé jedno světlo. Koupil krásně provedenou lucernu, vyleštil její skla a postavil ji na stojan před svým domem. Každý večer pak lucernu zapálil. Lidé, kteří chodili kolem, si uvědomili, že hřejivý plamínek jim pomáhal, aby nezakopli o kameny na cestě. Zanedlouho další lidé umístili lucerny před svoje domy. Nakonec získalo celé město dobré osvětlení.

Děti světla

Apoštol Pavel napsal: „I vy jste kdysi byli tmou, ale nyní vás Pán učinil světlem. Žijte proto jako děti světla – ovocem světla je vždy dobrota, spravedlnost a pravda; zkoumejte, co se líbí Pánu. Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. O tom, co oni dělají potají, je odporné i jen mluvit. Když se však ty věci správně pojmenují, je jasné, oč jde. A kde se rozjasní, tam je světlo. Proto je řečeno: Probud se, kdo spíš, vstaň z mrtvých, a zazáří ti Kristus. Dávejte si dobrý pozor na to, jak žijete...“ (Ef 5,8–15). Protiklad tmy a světla nám připomíná, že když do našich srdcí přijme Krista, něco zásadního se v našich životech odehraje (2K 5,17). Stáváme se světlem (Ef 5,8; Mt 5,14; Fp 2,15). Tato proměna (oživení) není nic menšího než probuzení ze spánku, povstání

ze smrti a vyvedení ze tmy do Kristova světla (J 8,12; J 9,5).

Co je osvětleno, stává se světlem

Proměna, v níž přecházíme ze tmy do světla, má tři fáze: (1) Jsme odděleni od tmy (Ef 5,3–7.11); (2) žijeme jako děti světla (Ef 5,8–10) a (3) naše životy představují tento proces okolí a proměňují lidi kolem nás (Ef 5,11–14; Mt 5,15.16). Reklama na tiskárny značky Epson ukazuje stádo zeber vytištěných na většině stránky. Jsou namačkány tak blízko sebe, že všechno, co je vidět, jsou bílé a černé pruhy. V rámečku nalevo je text: „Na stránce vytištěné touto tiskárnou vidíte pruhy na zebřácích.“ V druhém rámečku na opačné straně je nápis: „Na této stránce najdete i ženu v pruhované halence.“ A opravdu, když začnete hledat obrázek ženy, kterou jste na první pohled neviděli, tak ji za chvíli objevíte. Zpočátku ji však člověk nevidí, protože je velmi dobře maskována.

Tak by tomu však nemělo být s dětmi světla. Rozdíl mezi světlem a tmou nemůže být nezřetelný nebo maskovaný. Měli bychom být odděleni od morální tmy tak zřetelně, aby to bylo na první pohled znát. „O smilstvu, jakékoliv nezřízenosti nebo chamtivosti ať se mezi vámi ani nemluví, jak se sluší na ty, kdo patří Bohu. Vést sprosté, hloupé a dvojsmyslné řeči se nepatří; vy máte vzdávat Bohu díky! Nepodílejte se na neúčinných skutcích tmy, naopak je nazývejte pravým jménem. O tom, co oni dělají potají, je odporne i jen mluvit“ (Ef 5,3–12). Není zde uveden úplný výčet, ale přesto odráží stav našeho světa, který se vyznačuje vulgaritou a neúctou téměř ke všemu. Je to svět beze studu, odvážný a otevřený „k čemukoliv“, „politicky korektně“ amorální. Je to svět, ve kterém se už nikdo nemůže začervenat hanbou.

Chodme proto ve světle jako děti světla (Ef 5,3; 1Pt 1,13–16), žijme život naplněný „dobrem, spravedlností a pravdou“ (Ef 5,9). Naučme se rozlišovat to, co se líbí Pánu (Ef 5,10). To umožňuje pouze obnovující moc Ducha svatého (Tt 3,3–5; 1K 6,9–11). Světlo, které vyzárají naše

životy, ovlivňuje praktické záležitosti a rozhodnutí našeho každodenního života. Chceme, aby naše životy vykazovaly čistotu, skromnost, úctu a slušnost, respektujeme důstojnost druhých lidí a ukazujeme tím, že nám leží na srdci jejich dobro. Naším největším úkolem není mít odvalu odlišovat se, ale svým křesťanským stylem života ovlivňovat lidi kolem nás. Apoštol Pavel píše: „Ale všechno, co je vystaveno světlu, se stává viditelným a všechno, co je osvětleno, se stává světlem“ (Ef 5,13). Morální duchovní kvalita našich životů dokáže osvitit a vést k proměně lidí kolem nás (J 1,4–9; Iz 60,1–5). Čím temnější je tma, tím jasněji můžeme zářit jako světla a ukazovat na Ježíše a jeho království světla. Toto světlo není pouze věroučné či teologické, nýbrž morální – představuje naše životy proměněné Ježíšem – a tedy to, jak se chováme ke druhým lidem (Mt 5,16; 1J 2,6.9.10; 1J 3,18).

K Boží oslavě

V jednom humorném příběhu se vypráví o svíčkách, které nechtějí být vyndány z krabice. Vymlouvají se a udávají důvody, proč by neměly být zapáleny a neměly svítit. Když manžel říká manželce, že svíčky nechtějí svítit, ona mu vysvětluje: „Viš, to jsou církevní svíčky.“

Také my máme někdy sklon naše světlo ukryvat. Avšak Kristus nás vyzývá, aby morální kvality našich životů zářily jako světlo na kopci tak jasně a radikálně, že ostatní lidé spatří Boha a budou jej oslavovat (Mt 5,15.16). Ježíš nás vyzývá, abychom s ním žili v dynamickém spojení: „Já jsem světlo světa; kdo mě následuje, nebude chodit ve tmě, ale bude mít světlo života“ (J 8,12). Nepovolal nás, abychom žili izolovaní od světa, ale abychom prožívali odlišný život ve všech oblastech – co se týká sexuálních norem, postojů k financím, volby vtipů, vyprávění příběhů či slovních narážek. Nemůžeme se chovat jako lidé ve společnosti a zastávat stejné postoje. Jsme totiž jiní – jsme světlem.

Britský spisovatel a dramatik David Lodge se 22. listopadu 1963 díval na jeden díl svého

satirického pořadu. Diváci v divadle se dobře bavili scénou, kdy se na scéně objevil herec, který předváděl rozhovor s nějakým člověkem a přitom držel u ucha tranzistorové rádio, aby dal najevo svůj znužený nezájem. Po nějaké chvíli herec položil rádio a naladil je na stanici, která průběžně střídala zprávy, hudbu a reklamy. Najednou z puštěného rádia zaznělo živé vysílání: „Dnes byl zavražděn americký prezident John F. Kennedy...“ Diváci byli šokováni. Herec okamžitě rádio vypnul, ale bylo příliš pozdě. Realita venkovního světa v jednom okamžiku rozbila umělý svět divadla. Všechno, co se odehrávalo na jevišti, bylo najednou povrchní a bezvýznamné. Temnotu přemáhá jedině světlo. Nejmocnější silou na tomto světě, která dokáže

měnit lidi, je vliv osobního příkladu – náš svatý život, který svítí v morální temnotě kolem nás. Nepřestávejme proto svítit!

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Když si zpětně promítneme svůj křesťanský život, kteří lidé nám svým životem představili, co znamená žít jako „dítě světla“? Jakým způsobem to dělali?
2. Povšimli si naši přátelé nebo sousedé v našich životech něčeho, co nás od nich odlišuje a je projevem „života ve světle“? Co to bylo?
3. Pokud mají být křesťané „světlem světa“ (Mt 5,14), proč se zdá, jakoby se jejich vliv v naší společnosti spíše zmenšoval?

DRUHÁ SOBOTA

NAŠE SOUČASNÁ ODPOVĚDNOST

„Jim také po svém umučení mnoha způsobů prokázal, že žije, po čtyřicet dní se jim dával spatřit a učil je o království Božím. Když s nimi byl u stolu, nařídil jim, aby neodcházeli z Jeruzaléma: „Čekejte, až se splní Otcovo zaslíbení, o němž jste ode mne slyšeli. Jan křtil vodou, vy však budete pokřtěni Duchem svatým, až uplyne těchto několik dní.“

Ti, kteří byli s ním, se ho ptali: „Pane, už v tomto čase chceš obnovit království pro Izrael?“ Rekl jim: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země.““ (Sk 1,3-8)

Učedníkům velmi záleželo na tom, aby se dozvěděli, kdy přesně nastane Boží království. Ježíš jim však řekl, že jejich záležitostí není znát čas a lhůtu, protože jim je Otec nezjevil. Tím nejdůležitějším nebyla znalost toho, kdy bude obnoveno Boží království. Měli následovat Pána, modlit se, očekávat, bdít a pracovat. Měli světu představovat Krista. To, co bylo podstatné pro křesťanský život učedníků tenkrát, je stejně důležité i pro nás dnes. Ve Skutcích apoštolů 1,7.8 je zaznamenán Kristův úkol určený jeho následovníkům: „Není vaše věc znát čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci; ale dostanete sílu Ducha svatého, který na vás sestoupí, a budete mi svědky v Jeruzalémě a v celém Judsku, Samařsku a až na sám konec země“ (Sk 1,7.8).

Zralost a svědectví

Do tohoto díla se máme zapojit i my. Namísto toho, abychom žili v očekávání nějakého zvláštního období vzrušení, měli bychom moudře využívat dnešní příležitosti a dělat vše pro záchranu lidí. Místo toho, abychom vyčerpávali své duševní kapacity přemýšlením o časech a obdobích, které si Pán ponechal ve své moci a nesvěřil je lidem, měli bychom se podřídit vedení Duchem svatým a zaměřit se na dnešní povinnosti. Máme předávat chléb života bez příměsi lidských názorů lidem, kteří touží po pravdě. Satan je vždycky připraven zahltnout lidskou mysl teoriemi a výpočty, jež věřící odvádějí od poselství pro dnešní dobu a které jim zabrání zvěstovat poselství tří andělů tomuto světu. Toto se odehrávalo v každé době. Proto musel Spasitel tak často kárat lidi, kteří se věnovali spekulacím a snažili se odhalit věci, jež Bůh lidem nezjevil. Ježíš si přeje, aby lidé přijímali a prožívali jeho poselství, rady a pokyny. Chce, aby Boží pravdy lidem poskytovaly moudrost pro každodenní život. Kristus řekl: „A život věčný je v tom, když poznají tebe, jediného pravého Boha, a toho, kterého jsi poslal, Ježíš Krista“ (J 17,3).

Ježíš nepřišel ohromit lidi nějakým velkolepým vyhlášením určitého času, kdy by se měla odehrát nějaká velká událost, ale přišel proto, aby zachránil ztracené. Nepřišel proto, aby vyvolával a uspokojoval lidskou zvědavost, protože věděl, že by to jen znásobilo touhu po mimořádných událostech a zázracích. Jeho cílem bylo předat lidem to, co jim dodá duchovní sílu k růstu v poslušnosti a svatosti.

Zdůrazňoval poučení, která by jim pomáhala naplňovat potřeby běžného života, protože jen takové pravdy mohly pomáhat i dalším lidem ve stejné situaci. Nedal lidem nová zjevení, ale pomohl jim, aby nově porozuměli těm pravdám, které před nimi byly dlouho skryté nebo je překrylo falešné učení kněží a učitelů. Ježíš zasadil drahokamy božské pravdy na jejich správné místo v tom pořadí, v jakém je Bůh svěřil patriarchům a prorokům. A potom lidem zaslíbil Ducha svatého, který jim v budoucnosti bude připomínat všechny pravdy, které jim předal.

Modlitba o změnu srdce

Neustále jsme v nebezpečí, že opustíme jednodušnost evangelia. Mnoho lidí je v silném pokušení šokovat svět něčím originálním, co lidi uvede do stavu duchovní extáze a změni určité pořadí či kroky, které obsahuje duchovní zkušenost věřícího. Není pochyb o tom, že je potřeba změna v prožívání duchovní zkušenosti, protože neprožíváme svatost pravdy pro dnešní dobu tak, jak bychom měli – avšak to, co potřebujeme, je změna srdce. Tuto změnu můžeme prožít jen tehdy, pokud bude každý z nás hledat Boha, když ho budeme žádat o jeho moc a v úpěnlivých modlitbách prosit o jeho milost a o proměnu naší povahy. To je změna a zkušenost, kterou dnes potřebujeme prožít a o níž bychom se měli s vytrvalým úsilím a hlubokou vážností snažit.

Kristus svěřil svým učedníkům pravdy, jejichž hloubku a šíři nedokázali plně pochopit ani docenit. Podobně to prožívá i Boží lid v dnešní době. Ani my nevnímáme plně velikost a krásu pravdy, kterou nám Bůh dal pro dnešní dobu. Naším úkolem je růst v duchovním poznání, abychom dokázali vnímat tyto pravdy v jejich plné šíři. Tyto pravdy se ovšem nikdy neobjeví, pokud si budeme myslet, že můžeme poznat čas a lhůtu, kterou si Otec ponechal ve své moci. Opětovně jsem obdržela výstrahu, abychom nestanovovali žádná časová období. Boží lid už nikdy neobdrží Boží poselství založené na časových údajích. Nemáme se dozvědět přesný čas vylítí Ducha svatého ani příchodu Ježíše Krista.

Očekávejme, budme bdělí, modleme se a pracujme

Proč nám Otec neumožnil poznat časy a lhůty, které si On sám ponechal ve své moci? Kdyby to udělal, nevyužili bychom je správným způsobem. Situace, která by vyplynula z takového poznání, by velmi zdržela Boží dílo přípravy lidí, aby obstáli během nadcházejícího velkého dne. Nemáme prožívat vzrušení z poznání času. Nemáme se zabývat úvahami o času a lhůtách, které nám Otec nezjevil. Ježíš vyzval učedníky, aby „sledovali“ dobu, ale nikoliv aby určovali přesný čas. Jeho následovníci plní roli podobnou lidem, kteří poslouchají příkazy svého kapitána – když se budou blížit příchodu Pána, mají pozorovat, očekávat, modlit se a pracovat – nikoliv si osobovat právo předpovídat, kdy ten den nastane, protože „o onom dni a hodině neví nikdo“ (Mt 24,36). Nedokážete předpovědět, že Kristus přijde za rok, za dva nebo za pět let, ale ani jeho příchod oddálit tím, že řeknete, že do deseti nebo dvaceti let nepřijde.

Boží lid má mít své lampy ozdobené a zapálené jako ti, kdo očekávají příchod Ženicha na svatbu. Nesmíme propást ani okamžik, abychom nezapomněli nabídku nesmírného daru spasení. Doba milosti poskytnutá lidem se chýlí ke konci. Jednoho dne bude osud lidí nezvratně uzavřen. Jako jednotlivci nevíme, kdy zemřeme. Měli bychom si uvědomit, že náš život plyne rychle a že nejsme v bezpečí až do okamžiku, kdy svůj život vložíme do Božích rukou v Kristu.

Spolupráce na Božím díle

Nemáme vyhlížet nějakou zvláštní dobu, kdy se s námi odehraje něco mimořádného, ale máme i nadále pracovat a předávat světu výstrahu, protože přinášíme svědectví o Ježíši Kristu „až na sám konec země“. V celém světě kolem sebe vidíme neobrácené lidi. Co pro ně děláme? Rodiče, usilujete v lásce o obrácení vašich dětí, nebo vás záležitosti tohoto světa zahltily natolik, že nejste schopni vynaložit opravdové úsilí a spolupracovat s Bohem? Dokážeme ocenit a využít dílo a poslání Ducha

svatého? Uvědomujeme si, že Duch svatý je prostředníkem našeho úsilí všude tam, kde se snažíme oslovit lidi v našem okolí? Jakmile ukončíme toto shromáždění a odejdeme odsud, nezapomeneme na výzvy, které jsme zaslechli? Nežůstanou vyslovená varování bez odezvy?

Apoštol nás vyzval: „Proto se tím více musíme držet toho, co jsme slyšeli, abychom nebyli strženi proudem. Jestliže už slovo zákona, které vyslovili andělé, bylo pevné a každý přestupek i každá neposlušnost došla spravedlivé odplaty, jak bychom mohli uniknout my, pohrdneme-li tak slavným spasením?“ (Žd 2,1–3).

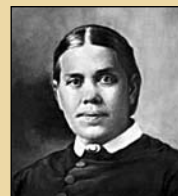
Naše dnešní odpovědnost

Poselství třetího anděla vyústí v hlasité zvěstování. Nemůžeme zanedbávat současné povinnosti a opájet se představou, že někdy v budoucnosti přijmeme velké požehnání a bez našeho přičinění proběhne velké duchovní oživení. Přijďme k Bohu, aby nás mohl použít jako nástroje ke svému oslavení a službě. Ještě dnes odevzdejme svůj život Pánu a prosme ho, aby nás zbavil sobectví, závnosti, žárlivosti, hašteření, hádek a všeho, co ho

zneuctuje. Prosme Boha o očištění, abychom se mohli stát nádobou schopnou přijmout nebeskou rosou a pozdní déšť Ducha svatého.

Otázky ke společnému přemýšlení

1. Proč je chybou zaměřovat se na přesný čas Kristova příchodu, když nás Ježíš vybízí, abychom byli připraveni?
2. Co vyvolalo velký početní růst rané církve? Můžeme něco podobného prožít i dva tisíce let po této události?
3. Které principy aktivního očekávání dokážeme objevit v podobenství o deseti družičkách (Mt 25,1–13)?
4. Jakým způsobem můžeme aktivně spolupracovat na Božím díle a oslovit svět, který se zdánlivě stále méně zajímá o evangelium?

ELLEN G. WHITEOVÁ

(Tento článek byl vytvořen na základě kázání, které přednesla Ellen Whiteová ve městě Lansing v Michiganu 5. září 1891. Vydán byl v nakladatelství Review and Herald 22. března 1892.)

Advent, časopis Církve adventistů sedmého dne v ČR a SR, číslo 9/2013

11x ročně vydává nakladatelství Advent-Orion, spol. s r. o.
Roztocká 5, 160 00 Praha 6 – Sedlec, <http://www.adventorion.cz>
Registrační číslo MK ČR 6982, ISSN 1210-3365
Objednávky v ČR: Roztocká 5, 160 00 Praha 6
Tel.: 233 320 767; 603 553 628, e-mail: expedice@adventorion.cz
Objednávky v SR: Šafárikova 9, 038 61 Vrútky
Tel./fax: (043) 428 26 70, e-mail: adventorion@adventorion.sk

Vychází: 18. 9. 2013
Odpovědný redaktor: Dan Hrdinka
Příspěvky můžete zasílat na e-mail: hrdinka@adventorion.cz
Inzerce můžete zasílat na e-mail: redakce@adventorion.cz
Redakce si vyhrazuje právo dodané příspěvky krátit.
Technická redakce: JUPOS, s. r. o., Ostrava
Vytiskla tiskárna ARTRON, s. r. o., Boskovice